

vej, man vil? Det er klart, at det er sådan nogle formuleringer, der gør, at vi bliver lidt usikre på, hvor det er regeringen gerne vil hen.

Som ministeren også var inde på, er der andre steder i verden jo utrolig dårlige erfaringer med liberaliseringer og udliciteringer på netop de her forsyningsområder. Det er jo kendt stof, og det er et område, hvor vi har prøvet det før.

Ministerens nævner selv privatiseringsskandalen i England på spildevandsområdet. Der var sagen jo, at udenlandske investorer fik kontrol med 50 pct. af vandforsyningen og rensningsanlæggene, og det medførte bl.a. markante prisstigninger. Ja, den dag ministeren offentliggjorde rapporten om grøn markedsökonomi, var der faktisk en forsker fra DMU, der selv var ude at påpege, at man skulle passe utrolig meget på ikke at ende i det engelske eksempel igen.

På affaldsområdet har vi jo før prøvet det i Danmark. Det er jo ikke en tilfældighed, at kommunerne efter 1980'ernes kaos fik ansvaret for affaldsområdet. Det endte jo med, at affaldet blev leveret ude på Christiansborg Slotsplads, fordi vognmændene ikke kunne komme af med det. Der manglede lossepladskapacitet, og der manglede forbrændingskapacitet.

De tyske erfaringer på affaldsområdet er jo ligetil med, da liberaliseringen medførte, at affaldsområdet blev håndteret mindre effektivt; affaldet blev dyrere at komme af med, og genbrugsprocenten faldt, fordi det var billigere bare at brænde affaldet af.

Det er klart, at det, jeg synes er dybt bekymrende, særligt er, når vi snakker om de her grundlæggende forsyningsområder, at de næsten pr. definition må være monopolområder. Man kan jo ikke forestille sig, at fru Jensen selv beslutter, hvilken kloak hun gerne vil have ledt sit spildevand hen til. Man har også svært ved at forestille sig et privat firma, som ejer et forbrændingsanlæg, uden at være garanteret, at der kommer en vis mængde affald, ellers vil private selvfølgelig betakke sig for så gigantisk en investering.

Derfor synes jeg, det er værd at understrege, at det, jeg er optaget af, er at undgå en Arriva-skandale på miljøområdet. Der blev vi også lovet, at det skulle være billigere og bedre, men det endte med at blive dyrere og dårligere.

Jeg vil godt sige, at jeg synes, det er meget positivt, at ministeren garanterer, at det ikke er noget, der vil medføre forringelse for miljøet. Den garanti er jeg glad for. Der, hvor ministeren jo bliver lidt mere ulden i mælet, er, når vi snakker

prisstigninger. Det er jeg lidt ked af, for jeg mener egentlig, at ministeren på et tidligere tidspunkt bl.a. i pressen var noget mere klar, når vi snakker prisstigninger. Det er klart, at det, der er problemet, når det er monopolområder, er, hvis man ikke får skrevet ind i en kontrakt, at der ikke må ske prisstigninger. Så giver man jo reelt et privat firma muligheden for fuldstændig selv at fastsætte prisen.

For mig ville grøn markedsökonomi have været meget mere progressiv, hvis det havde handlet om at bruge markedet til at gavne miljøet, f.eks. ved at sikre, at varens pris i højere grad afspejler miljøomkostningerne.

Det kunne være ved at omlægge registreringsafgiften på biler. Det ville have været en smaddergod idé. Desværre har regeringen lige skrottet den. Det kunne have været ved at skrive en masse om offentlige grønne indkøb, men så vidt jeg har kunnet se, står der ikke ét ord om det i regeringens rapport. Det kunne have været værd at snakke om en kvælstofafgift, som vi så er ved at undersøge i forbindelse med vandmiljøplanforhandlingerne.

Alle de her meget mere konkrete instrumenter ønsker regeringen tilsyneladende slet ikke at bruge. Derfor kan jeg stadig væk ikke på nogen måde sige mig fri for frygten for, at det her reelt handler om, at markedskræfterne skal diktere dansk miljøpolitik. Hvis man kigger på, hvad regeringen reelt har foreslået på det eneste område, der er konkret, nemlig klimaområdet, er der jo tale om, at det er varm luft, regeringen vil ud at købe. Det er intet miljø for pengene. Det er i hvert fald ikke det, jeg er interesseret i vi får på de øvrige områder.

(Kort bemærkning).

Miljøministeren (Hans Christian Schmidt):

Jeg skal ikke lægge skjul på, at det er lidt trist at høre, at Socialdemokratiets store bud på, hvad vi gør på det her område, er: Lad være med at gøre noget; lad det nu være, som det er, så skal alt nok gå over, så går alting godt igen.

Det er jo trist, for hvad var det f.eks., der skete i 1980'erne? Det bliver solgt, som om det var noget den borgerlige regering havde ansvaret for. Næ, sandheden var, at der i 1980'erne i takt med stigende affaldsmængder jo netop opstod et problem med at finde tilstrækkelig kapacitet på lossepladser og forbrændingsanlæg til erhvervsaffaldet.

Det er rigtigt, at virksomhederne demonstrerede deres utilfredshed ved at læsse erhvervsaf-